

LLEGIEN EN EL LLIBRE

COL·LECCIÓ ESCRITURA

2

Llegien en el Llibre

Antoni Mendoza i Miralles

EDICIONS CRISTIANES BÍBLIQUES
CARDEDEU
2016

primera edició © Edicions Cristianes Bíbliques, 2004
segona edició © Edicions Cristianes Bíbliques, 2016

Sant Ramon 7. 08440 Cardedeu (Vallès Oriental)
www.edicions.ecbministeris.org
Correu-e: edicions@ecbministeris.org
Maquetació: AMM

TAULA CONTINGUTS

Introducció	9
La necessitat d'una lectura comprensiva	11
La dificultat interior	25
L'ajut d'aquell que coneix més	35
La importància de l'estudi personal	45
La utilitat pràctica de la Bíblia	55
Un exemple d'una mala comprensió	67

INTRODUCCIÓ

“Van llegir en el llibre” és una expressió que trobem en el llibre de Nehemies, i que es fa servir allí per a descriure l’acció de llegir públicament les Escriptures. Per això l’hem escollit com a títol d’aquestes pàgines, per indicar que tracten sobre la lectura de la santa Paraula de Déu.

I és que la lectura de la Santa Bíblia és una activitat cristiana fonamental per poder viure com a cristians, manifestant la nova vida que tenim en Crist i obeint la voluntat revelada de Déu. És una activitat senzilla, que, amb tot, ens exigeix disposició, temps i dedicació, si volem dur-la a terme profitosament.

Aquestes pàgines s’han escrit amb el desig d’ajudar d’altres cristians bíblics en aquesta santa i profitosa tasca, considerant reflexivament algunes de les lliçons pràctiques que, en relació a aquest tema, podem trobar en la Santa Bíblia.

Per això demanem al Senyor que beneeixi aquestes breus consideracions devocionals en la vida de cada lector, animant-lo a llegir més el Llibre Sant, a entendre’l millor i a viure’l amb més gran intensitat.

LA NECESSITAT D'UNA
LECTURA COMPRENSIVA

NEHEMIES 8

La lectura del capítol 8 de Nehemies ens situa en una època difícil del poble d'Israel, quan alguns dels descendents dels que havien estat deportats a Babilònia van tornar a la terra dels seus pares, després de rebre l'autorització dels reis Cir II i Artaxerxes I.

La reunió va ser multitudinària, i tingué lloc a la plaça que hi havia davant la porta de les Aigües. El propòsit era clar, volien escoltar la lectura de les Escriptures, del llibre de la Llei, com un acte de culte i així apropar-se al coneixement de la voluntat expressa del Déu d'Israel, del Déu de llurs pares. La participació, tot i ser voluntària, fou majoritària, incloent a homes i dones sense distinció, hi assistiren tots els que tenien ús de raó.

Els que es van aplegar reconeixien la Llei de Déu com la Paraula inspirada de Déu, i que com a tal no contenia cap error ni contradicció en les seves pàgines: el que nosaltres anomenem avui dia inspiració plenària i verbal.

És cert que va ser una experiència comunitària, però també estableix unes pautes que ens poden orientar en la nostra experiència personal d'apropament a la Paraula de Déu.

Abans de començar la lectura de la Paraula de Déu

La descripció d'aquest acte especial en la vida del poble de Déu, ens presenta tot un seguit de fets que van precedir el mateix acte de llegir la Paraula de Déu, i que van ajudar especialment per tal que

la lectura que van fer posteriorment fos profitosa per a tots els assistents.

Es van aplegar en un lloc adient

“I tot el poble fou reunit com un sol home a la plaça que hi havia davant del portal de les Aigües” (8:1a).

El que escollissin un lloc concret, la plaça davant la porta de les Aigües, ens fa entendre que qualsevol lloc no és adient per llegir com cal la Paraula de Déu. Aquell lloc quedava fora d'on es feien les activitats diàries, cosa que el feia adient per dedicar-lo únicament per llegir i escoltar la Paraula de Déu sense interrupcions ni distraccions. No van fer aquella convocatòria per raons formals, perquè tocava, ni màgiques: el fet d'assistir per assistir no tenia cap valor ni profit, ja que calia poder entendre el que es llegia per poder captar el seu significat, perquè anaven a llegir la Paraula de Déu.

Hem de tenir en compte aquesta pauta a l'hora de fer la nostra lectura personal de la Paraula de Déu: ens cal cercar un lloc on res ens pugui distreure, on difícilment puguem ser interromputs.

Es van reunir amb la disposició d'escoltar

“I Esdres, el sacerdot, portà la Llei davant la congregació, tant homes com dones i tots els que podien escoltar amb enteniment, el primer dia del mes setè” (8:2).

Percebre sons és una funció automàtica de la nostra oïda, mentre aquesta estigui sana; però per poder discriminar el significat dels sons ens cal parar atenció, i això no és automàtic, és un acte voluntari.

La multitud que es va reunir a la plaça havien vingut amb una actitud que manifestava el seu sincer interès, volien ser-hi, i ser-hi per poder escoltar allò que s'anava a llegir de la Paraula de Déu.

Per més sublims que siguin les paraules, i profund el seu significat, no podrem captar-los si en primer lloc no venim al lloc designat per llegir la Paraula de Déu amb la disposició prèvia d'escoltar. Quin propòsit té obrir la Bíblia, llegir les seves paraules, si ni ens adonem del significat de les paraules que pronuncien els nostres llavis, o que pronuncia aquell que les està llegint en la nostra pròpia llengua?

Es van reunir amb la disposició d'atendre

“I les orelles de tot el poble escoltaven atentament el llibre de la Llei... i quan l'obrí, tot el poble es posà dret” (8:3d, 5b).

Escoltar és una cosa, i atendre a allò que escoltem n'és una altra. Podem llegir i, un cop hem acabat, no recordar el que hem llegit, o no haver entès res.

El poble d'Israel s'havia reunit ena un lloc concret per escoltar la Paraula de Déu, amb la disposició de parar atenció al significat d'allò que havien d'escoltar. Volien sentir la veu de Déu, volien conèixer més de la seva santa Persona, i de la seva voluntat i propòsits per a ells.

Es van reunir amb una actitud reverent

“I Esdres beneí Jahveh, el gran Déu, i tot el poble respongué: Amén! Amén!, elevant llurs mans; i es

prosternaren i adoraren Jahveh amb el rostre vers terra” (8:6).

La primera cosa que va fer el poble, sota la direcció d’Esdres, abans de començar la lectura de la Paraula, va ser apropar-se reverentment a Déu en pregària. Van beneir Jahveh, van afirmar que era Déu gran, van aixecar les seves mans en senyal que pregaven sense pecat conscient, és van humiliar davant la presència de Déu, i el van adorar inclinant-se a terra.

No solament havien cercat un lloc adient, i havien preparat la seva oïda per escoltar sense interrupcions, i el seu cor per atendre tot el que s’havia de llegir; a més, van preparar el seu esperit: es van santificar, i van assumir una actitud reverent vers Déu, la veu del qual venien a escoltar.

Això vol dir més que pregar abans de llegir la Paraula de Déu, vol dir confessar els nostres pecats, cercar la presència de Déu i adorar-lo pel que és i pel que fa; perquè la pregària ha de ser l’expressió externa de la nostra preparació espiritual anterior, si volem llegir la Paraula de Déu d’una manera profitosa.

Com van llegir la Paraula de Déu

Hem vist com el poble d’Israel, reunir a la plaça davant la porta de les Aigües, es va preparar per poder escoltar la Paraula de Déu. Ara veurem com va fer aquella lectura, quins trets es destaquen, que la fan diferent de qualsevol altra.

Va ser una lectura clara, tothom va entendre el que es llegia

“I van llegir en el llibre de la Llei de Déu clarament, i n’explicaven el sentit, i els feien entendre la lectura” (8:8).

La primera cosa que cal fer quan es llegeix és reproduir el que diu el text d’una manera clara, de manera que tothom entengui les paraules; això inclou fer cas dels signes de puntuació, així com reproduir les interrogacions i exclamacions que trobem. El text bíblic fa servir dos mots per dir-ho: “clarament” i “n’explicaven el sentit”. La lectura es va fer de manera que la gent va entendre bé el que es va llegir.

Sovint la lectura congregacional no es fa amb tota la claredat que caldria, amb una pronunciació clara, fent les pauses que indiquen els signes ortogràfics; i sovint comprovem que es fan pauses on no hi són, i que no es fan les que hi ha indicades. Això fa difícil entendre el que es llegeix als que escolten.

La lectura personal també pot esdevenir poc clara, perquè podem reproduir els mateixos errors que es poden donar en la lectura pública. En aquest cas, nosaltres mateixos dificultem la nostra comprensió del text bíblic. Això ens fa adonar que una cosa tan senzilla com llegir el text de la Paraula clarament i amb sentit, pot ser d’entrada un gran ajut o una gran dificultat per anar més enllà en la nostra aproximació a Déu per mitjà de la seva santa Paraula.

Va ser una lectura comprensiva

“I llegien en el llibre de la Llei de Déu clarament, i explicaven el sentit i feien entendre la lectura. I Nehemies, que era el tirxatà, i Esdres, el sacerdot, l’escriba, i els levites que instruïen el poble, digueren a tot el poble: Avui és un dia consagrat a Jahveh, el vostre Déu, no feu dol ni ploreu. Perquè tot el poble plorava en escoltar les paraules de la Llei...I el segon dia, els caps de les cases pairals de tot el poble, els sacerdots i els levites, es reuniren amb Esdres, l’escriba, per estudiar les paraules de la Llei” (8:8, 9, 13).

Llegir pot esdevenir una pràctica mecànica, tot i que fem les pauses correctes, i donem l’entonació que s’indica al text. Perquè la lectura pugui produir el seu efecte en nosaltres cal que captem el significat del que estem escoltant, de manera que ens sigui possible explicar-ho als altres i aplicar-ho a la nostra necessitat.

L’objectiu de les paraules és que una persona pugui comunicar-se amb una altra, de manera que el qui les rep entengui el missatge que se li vol comunicar. Més endavant considerarem amb més detall les paraules de Felip a l’eunuc, que s’adiuen molt bé amb el que estem considerant: “Entens el que estàs llegint?” (Ft 8:30).

Va ser una lectura “ajudada”

“...i els levites, feien entendre la Llei al poble, i el poble s’estava dret al seu lloc... perquè havien entès les paraules que els havien explicat” (8:7b, 12c).

Una lectura comprensiva necessita l’ajuda

d'algú que en un moment determinat ens pugui aclarir el significat d'un mot o d'una expressió. És cert que en primer lloc sempre hem d'anar a l'Esperit Sant perquè ens aclareixi el que va inspirar (Jn 14:26; 16:13), i que la Bíblia mateixa ha de ser el seu propi intèrpret. Tenint present això d'entrada, veiem que el poble de Déu rebia els aclariments pertinents de part dels levites. Segurament les paraules de la Llei de Moisès que es van llegir al poble van haver de ser traduïdes de l'hebreu a l'arameu, perquè molta gent del poble no dominava ja la llengua en què havia estat escrita la Llei, però va ser una traducció amb incisos i comentaris per ajudar en la comprensió del text bíblic que no podia ser alterat en la seva redacció original.

Cal que ens adonem que el text bíblic es va mantenir sense alteracions, ja que ningú pot canviar les paraules de la Paraula de Déu; els incisos i comentaris no formaven part del text inspirat. Això ha estat negligit per molts traductors bíblics actuals, i per moltes societats bíbliques i editorials que publiquen Bíblies. Cada vegada més traduccions no respecten la inspiració plenària i verbal de les Escripures, i volen fer "planers" les paraules de la Paraula a l'home actual, canviant, afegint i interpretant el que diu el Text inspirat. Cada vegada més edicions de la Bíblia incorporen més i més "ajudes", diuen, al text Bíblic, de manera que cada vegada es fa més difícil aconseguir Bíblies sense notes ni comentaris. Aquestes ajudes, si són de

creients reverents i espirituals poden publicar-se com a llibres separats, però mai dins del volum que té a la coberta el títol de “La Santa Bíblia”.

Va ser una lectura aplicada

“I Nehemies, que era el tirxatà, i Esdres, el sacerdot, l’escriba, i els levites que instruïen el poble, digueren a tot el poble: Avui és un dia consagrat a Jahveh, el vostre Déu, no feu dol ni ploreu. Perquè tot el poble plorava en escoltar les paraules de la Llei... I trobaren escrit en la Llei que Jahveh havia manat per mitjà de Moisès, que els fills d’Israel havien d’habitar en cabanes durant la festa del setè mes; i que ho havien de pregonar i publicar per totes llurs ciutats, i a Jerusalem, dient: Sortiu a la muntanya, i porteu rams d’olivera i rams d’oliver silvestre, i rams de murtra i rams de palmeres i rams d’arbres frondosos, per fer cabanes, tal com està escrit. I el poble sortí i portaren rams, i es feren cabanes, cadascú sobre el seu terrat, i als seus patis, i als patis de la casa de Déu, i a la plaça del portal de les Aigües, i a la plaça d’Efraïm. I tota la congregació dels qui havien tornat dela captiveri es feren cabanes, i sojornaren en cabanes; perquè els fills d’Israel no ho havien fet des dels dies de Josuè, fill de Nun, fins a aquell dia. I hi hagué un goig molt gran” (8:9, 14-17).

L’actitud prèvia del poble, i la lectura clara i comprensiva que van fer els levites de la Llei de Déu, va portar al poble a conèixer clarament la voluntat de Déu i a poder aplicar la Paraula de Déu a les seves vides. Es van adonar que no havien fet

el que Déu els havia manat, i van plorar penedit. Però també van conèixer el que Déu volia d'ells, i es van alegrar quan van saber el que havien de fer per honorar Déu i viure d'acord a la seva voluntat.

La reacció a la Paraula és el final d'un procés, i no el principi, que implica tot el que som i totes les nostres facultats. És una part important, en tant que Déu ens ha lliurat la seva Paraula perquè faci una obra transformadora en les nostres vides, de manera que puguem ser homes i dones de Déu preparats per a tota bona obra (2Tm 3:16-17).

Va ser una lectura extensiva

“I llegí el llibre, a la plaça que hi ha davant del portal de les Aigües, des de l'alba fins al migdia, davant d'homes i dones i de tots els que tenien enteniment per escoltar. I les orelles de tot el poble escoltaven atentament el llibre de la Llei” (8:3).

La lectura bíblica que el poble d'Israel va fer sota la direcció d'Esdras va ser una lectura continuada de la Paraula de Déu. Per entendre bé el que un mot vol dir cal llegir-lo dins de la seva frase, i per entendre el que vol dir la frase cal llegir-la dins del context dels versicles anteriors i posteriors, i aquests, a la vegada, dins del capítol, dins del llibre, dins dels textos paral·lels i contemporanis, i finalment dins de tota l'Esriptura.

Molts grans errors i heretgies sorgeixen sovint d'una lectura reduïda i descontextualitzada de la Paraula de Déu. Per això és important no oblidar de fer també una lectura extensiva de la santa

Bíblia, a més de curtes seccions aïllades del Text inspirat.

Va ser una lectura diària

“I Esdres llegí cada dia en el llibre de la Llei de Déu, des del primer dia fins al darrer dia; i celebraren la festa durant set dies, i el dia vuitè feren un aplec solemne, segons l’ordenança” (8:18).

El poble havia de recuperar el costum de llegir la Paraula de Déu, per això la lectura bíblica va ocupar un lloc central al llarg dels vuit dies de la festivitat de les Cabanes.

Hi ha moments en que ens hem de dedicar intensament a la lectura de la Paraula de Déu, però mai hem de perdre la pràctica de llegir-la diàriament, així com ens alimentem cada dia físicament. Gràcies a Déu tots nosaltres tenim accés a un exemplar de la Paraula de Déu, no ens cal esperar que arribi el dia de reunió per poder llegir la Bíblia, com succeïa en l’antiguitat. El disposar d’una còpia personal de les Escriptures té com a objectiu que anem personalment cada dia al Llibre de Déu per escoltar la veu de Déu, que es troba enregistrada en ell. Això sense desmerèixer la importància de la lectura bíblica familiar i eclesial.

Conclusió

La consideració senzilla i devocional d’aquest capítol del llibre de Nehemies, ens ha de servir per entendre que la nostra lectura de la Paraula de Déu implica preparació, comprensió i aplicació,

i que aquests tres punts han de seguir sempre el mateix ordre.

No podem apropar-nos a llegir la Bíblia, sense primer cercar un lloc adient per fer-ho i procurar que estiguem en les condicions espirituals necessàries per poder escoltar la veu de Déu com cal, i de manera profitosa per a les nostres vides.

Un cop estem en les condicions adients, ens cal aprendre a llegir de manera que ens sigui comprensible el que llegim, de manera que entenguem i siguem capaços de fer entendre el que el text diu, abans d'intentar fer-ne cap interpretació. Si cal, haurem de fer servir un diccionari o alguna ajuda, i aprofitar el coneixement de germans més madurs. Aleshores sí, ja podrem intentar interpretar el seu missatge, amb l'ajut de l'Esperit Sant (Jn 14:26; 16:13), responnent a les preguntes clàssiques: què diu, qui ho diu, a qui ho diu, per què ho diu, amb quina finalitat ho diu, entre altres.

Finalment haurem d'aplicar el que diu el text, i el que hem entès, a la nostra vida, ja que Déu ha donat la seva Paraula per al nostre profit espiritual (2Tm 3:16-17), i la Paraula, com a espasa de dos talls, sempre penetra en la nostra vida per portar a terme l'obra que Déu li ha encarregat (He 4:12; Is 55:11). Que sigui així en tu i en mi!

LA DIFICULTAT INTERIOR

LLUC 24:13-32

Lluc ens descriu el viatge de tornada de Jerusalem a Emmaús de dos dels deixebles de Jesús. Tornaven decebut, ja que el seu mestre havia mort, i no es creien que havia ressuscitat, com afirmaven certes dones d'entre ells. Havien escoltat els ensenyaments de Jesús, i van compartir amb ell moments íntims; coneixien també les Escripures de l'Antic Testament, però la seva realitat interior no els havia permès entendre que la mort de Jesús havia estat una mort redemptora, i que aniria seguida de la seva resurrecció d'entre els morts.

Tenien un problema espiritual

Hem vista al llibre de Nehemies que cal una preparació prèvia abans de llegir o escoltar la Paraula de Déu. Jesús ens ho recorda quan revela a aquells dos deixebles quina era la raó per la qual no havien entès la Paraula de Déu.

... en relació a la Paraula de Déu

“per creure tot el que van dir els profetes” (24:25)

Coneixien el que havien dit els profetes, però la seva fe en la Paraula de Déu era selectiva, i no creien “tot” el que els profetes havien dit. Tenien una fe amb reserves, per això la seva comprensió de la Paraula de Déu era limitada.

Jesús va revelar amb aquestes paraules que l'actitud personal vers la Paraula de Déu condiciona la comprensió que en tenim d'ella, de manera que podem llegir-la o escoltar-la i no entendre el que afirma clarament. Com molts “cristians” actuals,

aquells deixebles afirmaven creure en la Paraula de Déu, però un examen més a fons d'ells mateixos els hagués descobert que tenien reserves en relació a alguna de les seves parts, o a alguns dels seus ensenyaments. No eren “incrèduls”, ni “negaven” la inspiració de l'Esriptura, senzillament no es creien tot el que deia ni tot l'ensenyament que afirmaven “creure”.

Aquest és un fet que cada vegada es fa més evident entre un nombre més gran de “cristians” en l'actualitat, que confessen creure en la Bíblia però que tenen reserves per acceptar doctrinalment o pràcticament la veritat de la inspiració plenària i verbal de les Sagrades Esriptures.

La seva fe limitada en les paraules de la Paraula de Déu, en allò que havien dit els Profetes, era l'evidència d'un problema espiritual que Jesús anomenà “insensatesa” i “lentitud de cor”. Considerem, doncs, el que va voler dir el Senyor amb aquestes expressions.

... d'ignorància en allò que coneixien

“Oh insensats” (24:25).

“Insensats” és un mot que trobem cinc vegades més al Nou Testament. Pau el fa servir per descriure un dels trets que ens caracteritzava abans de creure en el Senyor (Tt 3:3), però del que Crist ens ha deslliurat per l'obra que consumà en la Creu. El cert és que Pau anomenà “insensats” dos cops a aquells creients de Galàcia que no vivien en la llibertat cristiana, i es conduïen de la

mateixa manera que abans de creure l'Evangelí (Ga 3:1, 3). I també el féu servir, traduït com "ignorants", en oposició a "savis", a la epístola als Romans (1:14).

Tot això ens ensenya que la condició espiritual en que es trobaven aquells dos deixebles que tornaven a Emmaús era la mateixa que els gàlates, que, tot i ser veritables creients, la manca d'una vida d'obediència a Déu sense reserves els havia portat a la mateixa falta de comprensió que els incrèduls tenen de l'Escriptura, fent-los ignorants de la voluntat revelada per Déu en la seva Paraula. Una pobra espiritualitat els va portar a una fe amb reserves en la Paraula de Déu.

Peresa interior

"lents de cor" (24:25).

"Lents de cor" es pot traduir també com a "peresosos de cor". No és un estat constitucional, el mot grec parla d'un estat momentani, no permanent.

Quan el cor humà és lent, peresós, bombeja la sang amb poca força i això fa que arribi amb molta dificultat als llocs més perifèrics del sistema circulatori. Els peus i les mans es refreden, i el nostre cap té dificultat per dur a terme les seves tasques.

La peresa espiritual d'aquells deixebles estava repercutint en les seves funcions cognitives espirituals, de manera que eren incapaços d'interpretar adientment aquelles porcions de les Escriptures que demanaven esforç espiritual per a la seva comprensió i per a la seva acceptació.

Això ens alerta del perill que representa descuidar la nostra vida de comunió amb Déu, la nostra vida espiritual, el nostre cor, d'on brolla la vida (Pr 4:23). D'altra manera la insensatesa i la peresa espiritual afectarà la nostra fe en tot el que diu l'Esriptura, i ens farà incapaços de comprendre el significat del què està escrit en les pàgines sagrades.

Crist els va interpretar les Esriptures

Jesús va fer un diagnòstic perfecte de la condició espiritual d'aquells dos deixebles, i ells van acceptar-lo sense cap discussió. Tot i que el text bíblic no ens diu que es penedissin i demanessin perdó a Déu pel seu pecat, la declaració que van fer descrivint que el cor se'ls encenia mentre escoltaven les paraules de Jesús, i que els va obrir les Esriptures, ho evidencia.

El magisteri únic de Jesús

“...només un és el vostre Mestre, el Crist...” (Mt 23:8).

Les Esriptures estableixen per al Crist un magisteri únic, que ningú més pot pretendre tenir; tot altre “magisteri” és subordinat al seu, i no té autonomia pròpia. El mateix mot ens ho indica, ja que únicament s'aplica a Crist en el Nou Testament. Pere ens ajuda a entendre això quan parla del pasturatge únic de Crist, i del “pasturatge” subordinat d'aquells que són cridats a aquesta tasca dins de les esglésies locals: “que pastureu el ramat de Déu que hi ha entre vosaltres, supervisant, no per força, sinó de

bon grat, no per un guany vil, sinó amb entusiasme; no pas com qui senyoreja damunt les heretats, sinó essent exemples del ramat. I quan es manifestarà el Pastor suprem rebreu la corona immarcescible de la glòria” (1Pe 5:2-4).

El reconeixement del magisteri únic de Jesús és bàsic per poder accedir a una interpretació encertada de la Paraula de Déu. Sense mantenir aquest principi pràctic podem submergir-nos en el mar de la confusió de les interpretacions humanes, que aparten les persones de Jesús i de la seva Paraula, i que es troben a l’arrel de totes les desviacions existents.

Una interpretació encertada

“...i ens obria les Escripures” (24:32).

El mot “obrir” vol dir obrir completament, i es feia servir per parlar de quan una criatura obria la matriu de la seva mare, de tornar la vista a un cec i també de tornar el sentit de l’oïda a un sord.

Tot i que les Escripures poden ser obertes físicament per qualsevol persona, i ser llegides i enteses per tot aquell que sàpiga llegir i posi l’atenció necessària, la comprensió del seu missatge senzill es fa impossible per a tot aquell que no rep l’ajut de Déu. Aquells dos deixebles coneixien bé les Escripures, però va haver de ser Jesús qui els va fer entendre el significat d’aquelles paraules.

Podem entendre millor el que van experimentar recordant les paraules que descriuen la mateixa actuació de Jesús vers la resta dels seus deixebles,

mentre eren reunits: “Llavors els va obrir la ment perquè compreguessin les Escriptures” (24:45).

La descripció que fa Lluc de l'actuació de Jesús vers aquells dos deixebles fa més clara la tasca que Jesús va dur a terme: “I començant per Moisès i seguint per tots els profetes, els anava interpretant en totes les Escriptures les coses que es referien a ell” (24:27).

Jesús els va obrir la ment i les Escriptures, els va preparar personalment i els va “interpretar” el significat de la Paraula escrita sota inspiració divina. Jesús els va fer clar el sentit precís de les paraules de les Escriptures que es referien a ell.

Conclusió

Com aquells deixebles que tornaven a Emmaús, nosaltres també necessitem examinar a fons el nostre estat espiritual. Jesús ens ha donat, amb la salvació, la possibilitat de desfer-nos de la nostra insensatesa i de la lentitud de cor, i hem d'esbrinar si això s'ha produït en nosaltres o no. Sense viure sota els efectes santificadors de la salvació limitarem la nostra fe en les Escriptures, per ignorància o per peresa espiritual.

Un cop segurs que estem sota els beneficis santificadors de la salvació, amb la ment de Crist i un cor que s'encén pel Senyor, hem de demanar al Senyor que ens obri la ment i les Escriptures, que sigui ell mateix qui ens les interpreti, ens digui el correcte significat de les seves paraules i dels ensenyaments que ens vol donar a través d'elles.

L'Esperit Sant és qui administra el magisteri de Crist entre els redimits. Jesús va descriure aquest aspecte del seu ministeri amb les següents paraules: "Ell, l'Esperit de la veritat, us guiarà a tota la veritat" (Jn 16:13). I Joan, inspirat per Déu, ens ensenyà: "Us he escrit aquestes coses concernent els qui us volen extraviar. I la unció que vosaltres heu rebut d'ell resta en vosaltres, i no teniu necessitat que ningú us ensenyi, sinó que, tal com aquesta mateixa unció us ensenya sobre totes les coses, i és veritat, i no pas mentida, així com us ha ensenyat, restareu en ell" (1Jn 2:26-27).

L'AJUT D'AQUELL QUE
CONEIX MÉS

FETS 8:26-35

La nostra lectura a Fets ens descriu la trobada de l'Evangelista Felip amb l'alt funcionari de la reina dels etiòps que tornava d'adorar a Jerusalem. És un exemple clar de com, sota la guia de l'Esperit Sant, podem establir un punt de contacte, unes bases comunes, a partir de les quals presentar l'Evangelí. Amb tot, aquell etiòp estava llegint les Escripures, i d'això, i de l'ajut que li va prestar Felip, en podem treure algunes lliçons importants per a nosaltres, que ja som creients.

Abans de tot, hem de “llegir”

Tot i que sembla de calaix, el que no hem de fer mai és cerca ajut abans d'haver començat nosaltres mateixos la lectura de la Paraula de Déu. Una cosa és llegir, i una altra cosa és escoltar el que un altre ens diu sobre allò que ell ha llegit.

Allò que feia l'etiòp quan Felip s'apropà

“...i llegia el profeta Isaïes...” (Ft 8:28b).

Hem de recordar el que hem dit sobre el significat de “llegir”. Al primer capítol hem vist que llegir exigeix que fem “una lectura comprensiva”. L'etiòp estava llegint el llibre del profeta Isaïes cercant el sentit dels mots, les frases, els paràgrafs; ja que el seu interès per les coses de Déu era sincer, l'havia portat fins a Jerusalem, i ara el portava a tornar a casa cercant conèixer millor al Senyor i la seva voluntat.

També hem vist que una lectura com cal de la Paraula de Déu, a més de ser una “lectura comprensiva”, ha de fer-se de la manera espiritual adient; i

que si no ens trobem en les condicions espirituals adients, això pot dificultar la nostra comprensió del que llegim. La disposició d'aquest etiop, pel que podem esbrinar pel context, era immillorable: tenia fam de Déu, fam per entendre la Paraula encertadament, i fam per aplicar-la a la seva vida. Altrament hagués estat impossible que cregués i fos batejar en el nom de Jesús tan ràpidament.

Abans de cerca ajut hem d'entendre que la Bíblia és el seu propi intèrpret

“Aneu errats perquè no coneixeu les Escripures”
(Mt 22:29b).

Per entendre les Sagrades Escripures, en primer lloc, les hem de conèixer. No podem oblidar que cada part de la Bíblia forma part d'un tot; i que quan més i millor coneguem el tot, més i millor coneixerem les seves parts. El primer que hem de fer els cristians és tenir un coneixement general de les Escripures, abans de centrar-nos en el coneixement de cadascun dels seus aspectes particulars. No podem entendre la funció dels dons en la vida de l'Església, si primer no tenim clar els efectes de la salvació en la vida de la persona, i el que és l'Església segons el Nou Testament -com a exemple.

Al primer a qui hem de demanar ajut és a l'Esperit Sant

“...ell us ensenyarà totes les coses... us guiarà a tota la veritat...” (Jn 14:26; 16:13).

Qui millor ens pot aclarir el significat de les Escripures és aquell que les va inspirar als escriptors

humans escollits. L'única manera en què podem rebre el seu ajut és per la pregària, en l'Esperit, sincera i constant. De vegades, la resposta a la nostra pregària és ràpida, de vegades, es fa esperar, segons l'obra que Déu vol fer en les nostres vides. Però no podem mai deixar de banda la il·luminació de l'Esperit Sant, ni substituir-la per cap altra alternativa.

Jesús únicament va dir de l'Esperit que ens ensenyaria totes les coses, i que ens guiaria a tota la veritat. És més, l'apòstol Joan, sota la inspiració del mateix Esperit, escriu en la seva primera epístola: "Però vosaltres teniu la unció que ve del Sant, i sabeu totes les coses", i, "I la unció que vosaltres heu rebut d'ell resta en vosaltres, i no teniu necessitat que ningú us ensenyi, sinó que, tal com aquesta unció us ensenya sobre totes les coses, i és veritat i no pas mentida, així com us ha ensenyat, restareu en ell" (1Jn 2:20; 27).

El cert és que aquestes paraules i instruccions, tot i que les hem llegit moltes vegades, i sovint parlem d'elles, es troben una mica allunyades de la nostra experiència personal. És massa treball i esforç espiritual, i trobem més "pràctic" cercar la resposta en un comentari o preguntar a algú que ens pugui donar una resposta ràpida, la seva resposta. Però no tot el que fem és el que diu l'Escriptura que hem de fer, ni ho fem com ella ens ho diu. Ha estat la nostra deixadesa espiritual, l'haver canviat els patrons bíblics per uns altres alternatius, el que ha permès que el "diotrefisme" (veure 3Jn), en les seves diferents variants, des

de la dictadura eclesiàstica, fins a l'èmfasi en el lideratge eclesiàstic, el "moviment de pasturatge" o "cobertura espiritual", etc., s'escampés entre la que es diu "Església cristiana".

L'ajut en el "Cos de Crist"

Un cop hem establert els principis anteriors, podem entrar a considerar si uns altres ens poden ajudar en la nostra lectura bíblica, i com ho han de fer.

El Senyor ha donat "mestres" a la seva església

"I ell mateix va donar a alguns com... pastors i mestres" (Ef 4:11).

Els redimits ens trobem units a Crist, al qual confessem com el nostre Cap, i entre nosaltres en el "cos de Crist", que és un de sol, i és l'Església. Aquesta realitat espiritual es fa objectiva en l'església local, organitzada segons les pautes del Nou Testament. Els "pastors i mestres" són la provisió que el Senyor ha establert per ajudar-nos en la nostra comprensió de la Paraula de Déu, sense substituir la tasca de l'Esperit Sant de la que hem parlat en la secció anterior.

Tot i que aquests "pastors i mestres" ho són en una església local, no hem d'oblidar que el Senyor els ha donat als sants, al cos (Ef 4:12). Sense interferir en l'autonomia de l'església local, el seu ministeri pot ser de profit a unes altres esglésies que demanin el seu ajut per comprendre millor la Paraula de Déu. I també es pot estendre en el temps, a més de geogràficament, per la lletra impresa, pels llibres.

Això ha estat així des dels primers moments de la història de l'Església, quan encara s'havien de copiar els escrits a mà, i no tothom sabia llegir; i ha estat d'una manera especial des de la invenció de la impremta. Però hem d'anar en compte, ja que al costat d'obres de "pastors i mestres" creients en Déu i reverents vers la seva Paraula, se n'han introduït molts de carnals, sinó també enemics de la Creu de Crist (Fl 3:18-19).

Ser d'ajut forma part de l'encàrrec de Crist als seus

"...ensenyant-los a guardar totes les coses que us he manat" (Mt 28:20).

Sense interferir en la tasca que ha de dur a terme l'Esperit Sant, ni en la dels "pastors i mestres" -per a la qual la resta dels germans no han estat cridats ni capacitats pel Senyor-, tots els cristians madurs hem de ser capaços de poder ser d'ajut als nous cristians segons el nostre creixement en l'Evangelí. I això també vol dir que, en un moment determinat, podem anar als germans més madurs per demanar el seu ajut sobre el que hem llegit en la Paraula de Déu.

Sota l'acció de l'Esperit

"Llavors l'Esperit digué a Felip..." (Ft 8:29).

Volem destacar dues notes que ha d'evidenciar aquell a qui anem a demanar ajut per comprendre millor la Paraula de Déu. La primera nota és que ha de tenir una doctrina sana, d'acord amb la veritat de la Paraula de Déu. No podem anar a cercar llum d'un que camina en les tenebres dels seus propis pensa-

ments, tot i que es digui i li diguin “mestre cristià”. I d’aquests n’hi ha molts actualment, i les llibreries dites “evangèliques” són plenes dels seus llibres, que escampen la seva foscor i el seu verí entre l’inadvertit poble de Déu. La llum únicament pot venir de la Paraula de Déu: “La teva paraula és una llàntia als meus peus, i llum per al meu camí” (Ps 119:105).

La segona nota, és que ha d’actuar sota la guia i acció de l’Esperit Sant, com ho va fer Felip. Per poder compartir llum, un ha de ser primer “il·luminat” per l’Esperit Sant: “Si doncs la llum que hi ha en tu és foscor, com serà de gran la foscor” (Mt 6:23b).

Cal que vigilem, i que confirmem que aquestes dues notes es donen en aquell a qui volem demanar ajut per comprendre millor algun aspecte de la Paraula de Déu. Rebutgem a tot aquell que no les mostri, ja sigui el seu ensenyament o els seus llibres, per evitar que ningú entorpeixi l’acció il·luminadora de l’Esperit Sant en les nostres vides.

Ajut a entendre el que estem “llegint”

La manera en què Felip va actuar ens il·lustra dos aspectes importants en la tasca d’ajudar a entendre les Escripures. El primer és que no s’ha d’intervenir mentre no calgui; el segon, que cal actuar en allò en què es cerca llum.

Actuar com ajut i no com substitut

“Entens el que estàs llegint?” (Ft 8:30b).

Felip va actuar sota la guia de l’Esperit Sant, però no va actuar fins que es va adonar que aquell

home necessitava que algú li expliqués el que fins ara, tot i cercar la llum de Déu en pregària, no havia aconseguit entendre. Felip va ser portat per l'Esperit, per completar la tasca que duia a terme en el cor de l'etíop, no per substituir-la. Si una persona està rebent llum del Senyor sobre allò que està llegint, ningú té dret a interrompre l'acció il·luminadora de Déu per actuar.

L'etíop era conscient que havia arribat a un carreró sense sortida, i que necessitava d'un home de Déu que compartís amb ell la llum que havia rebut de l'Esperit sobre el tema. Les paraules: "I com puc, si algú no em guia", van ser la indicació de l'Esperit per a Felip a fi d'ajudar a aquell home a acabar d'entendre el que significaven les paraules de Isaïes 53: 7 i 8, en especial.

L'etíop no va cercar un substitut de la il·luminació de l'Esperit Sant, ni Felip va actuar en cap moment en substitució de l'Esperit, va ser un instrument de Déu.

Aclarir el que cal esclarir

"Et prego, de qui diu això el profeta?" (Ft 8:34b).

Felip va aclarir el dubte que tenia l'etíop sobre allò que havia estat llegint d'una manera comprensiva i amb una disposició espiritual adient.

No era qüestió de treure un tema, i veure que tenia a dir Felip. Ni que Felip dissertés sobre el que era el seu tema predilecte de la fe cristiana, o aquell del que tenia un millor coneixement. Un ajut ha de ser això, un ajut. I ho veiem en la rapidesa en que

es desenvolupen els esdeveniments. Un cop Felip li anuncia l'Evangelí a partir del text d'Isaïes, l'home ho comença a veure tot cada vegada més clar, fins que arriba a la conclusió sobre el que ha de fer, segons la llum que ha rebut de la Paraula de Déu, que és ser batejat com a testimoni de la seva fe en el Messies anunciat per Isaïes, en Jesús.

Conclusió

Ens cal avançar en la nostra comprensió de la Paraula de Déu, sense aturar-nos. Per això, el que hem de fer en primer lloc és cercar la il·luminació de l'Esperit Sant. Hem d'arribar fins on l'Esperit ens il·lumini, i si tot i així ens cal ajut, hem de cercar els homes que Déu ha capacitat per portar a terme aquesta tasca en les nostres vides. L'ajut dels germans madurs, si és el cas; l'ajut dels "pastors i mestres" locals; i l'ajut d'aquells que capacitats pel Senyor han portat a terme un ministeri més enllà de la seva església o del seu temps.

És bo poder tenir una bona biblioteca bàsica cristiana de consulta, sense que aquesta substitueixi l'acció il·luminadora de l'Esperit Sant; i assegurant-se que són llibres que ens poden portar llum, i no enfosquir la llum que tenim, i menys apartar-nos de la Paraula.

LA IMPORTÀNCIA DE L'ESTUDI PERSONAL

FETS 17:10-12

Els fets centrals que ara considerarem ens porten a uns esdeveniments que van succeir a Macedònia, una regió que es troba al nord de la península grega, a mitjans del segle I d. C.

En concret ens parla de l'actitud que els jueus de la ciutat de Berea van prendre davant el missatge de Pau, que va ser oposada a la que van prendre els jueus de la ciutat de Tessalònica, d'on Pau va haver de ser tret d'amagat per protegir la seva vida.

Però el que ens interessa veure ara és què podem extreure d'aquestes paraules del llibre dels Fets dels Apòstols que ens ajudi en la nostra lectura de la Paraula de Déu. Aquest serà, doncs, l'èmfasi en la nostra aproximació a aquest text.

Cal “noblesa”

“Però aquests eren més nobles que els de Tessalònica...” (Ft 17:11a).

El mot grec per “noble” es fa servir tres vegades al Nou Testament; dues d'elles és per parlar d'aquells que gaudeixen d'una posició privilegiada enmig de la societat, que en l'antiguitat estava vinculada especialment amb el naixement (Lc 19:12; 1Co 1:26), i una, per indicar una manera d'actuar que aixeca la persona per sobre del comú, com és en aquest cas.

Aquí es fa servir aquest mot per descriure els jueus de Berea, en contrast amb l'actuació dels jueus de la sinagoga de Tessalònica que majoritàriament no van creure en Jesús. Quan Pau va ser a Tessalònica la reacció dels jueus d'aquella ciutat

vers ell i el seu missatge no va estar a l'alçada d'uns que afirmaven ser "el poble de Déu". Van actuar amb violència i falsedat, moguts per la gelosia, tot i que la van embolcallar amb una retòrica patriòtica proromana.

Però l'escriptor dels Fets diu que els de Berea "*eren més nobles*", i això vol dir que la noblesa té graus, i que tot i que al començament els jueus de Tessalònica van actuar noblement en rebre i escoltar Pau, els de Berea van actuar amb una noblesa més gran, i això va condicionar la manera amb què van actuar davant el missatge de Pau i com van reaccionar un cop van prendre partit.

Cal tenir en compte que, tot i que es parla d'ells d'una manera col·lectiva, aquesta manera d'actuar va ser la suma d'un seguit d'actuacions personals: van ser "més nobles", perquè cada un van tenir un nivell de noblesa més alt, i perquè un nombre més gran d'ells la va evidenciar. Això ens permet agafar aquest text per considerar la lectura personal de la Paraula de Déu, ja que l'actuació col·lectiva va ser el resultat d'una suma de actuacions personals.

Tres característiques a tenir en compte

Mirem, doncs, tres característiques importants que van evidenciar els assistents a la sinagoga de Berea, que hem de tenir present en la nostra lectura personal de la Paraula de Déu: atenció, examen diari i sinceritat.

Una primera característica: l'atenció

"...van rebre la paraula amb tota atenció..." (Ft 17:11b).

La presentació bíblica que Pau va fer de Crist a Tessalònica es descriu com una discussió. Això parla d'un interès per considerar el tema, ja que d'altra manera no haguessin concedit la paraula a Pau per tres dissabtes. Però els de Berea van mostrar un interès més gran que ells, així com també van mostrar una noblesa més gran. Això queda recollit pel mot "tota", que acompanya a "atenció".

Però, d'entrada, veiem que els de Berea van prendre una actitud diferent, en lloc de discutir amb Pau "van rebre la paraula". Van donar una bona acollida a la paraula de l'Evangeli, i això s'evidencià en la seva bona disposició, o millor, en la seva total disposició a considerar-la atentament. És així com s'ha traduït el mot "atenció" en les altres referències que trobem a 2Corintis, com "disposició" (2Co 8:11, 12, 18; 9:2).

La seva total disposició a escoltar el que Pau els havia de dir, va fer que prestessin tota atenció, que implicà un gran interès i intensa dedicació. Un fet col·lectiu, resultat de la suma de les accions individuals de tots ells.

La nostra disposició és bàsica, si hem d'atendre com cal la Paraula de Déu. Si hem de parar atenció a les paraules humanes, ¿com no hem de parar atenció total quan el que anem a considerar són les mateixes paraules de Déu? És un fet intern, certament, però es veu per la manera com actuem. Una total disposició, un interès total, es concreta en una total atenció davant el que hem de llegir, el que hem d'escoltar.

Una segona característica: l'examen diari

“...examinant cada dia les Escriptures...” (Ft 17:11c).

La mostra de que els assistents a la sinagoga de Berea “van rebre la paraula amb tota atenció”, la tenim en el fet que no van esperar una setmana per seguir considerant el tema, com van fer els de Tessalònica, que van dedicar tres dissabtes seguits, es van posar a examinar diàriament les Escriptures.

Van aplegar-se per llegir cada dia les Escriptures, abans o després de les activitats diàries, ja que no tenien còpies personals de les Escriptures. Van llegir-les d’una manera comprensiva i, és més, van llegir-les cercant en elles el discerniment que els permetés jutjar si el que deia Pau estava d’acord o no amb les Escriptures, per prendre una decisió en base a l’autoritat única i suficient de les Escriptures.

Per a ells, les Escriptures eren l’autoritat sota la que mantenien la seva vida, i especialment en allò que feia referència a la voluntat de Déu i, en concret, a la salvació.

És necessària una lectura diària, una lectura escrutadora, de la Paraula de Déu per poder arribar a discriminar entre el que és segons Déu i el que no ho és. Els cristians tenim 66 llibres que hem de llegir, conèixer i aprofundir, per poder saber el que és la voluntat de Déu. Això ens demana temps, i el fet de disposar de còpies personals de la Bíblia ens deixa sense excusa: no hi ha cap raó que justifiqui no llegir-la cada dia, com no hi ha cap raó que justifiqui el nostre desconeixement a fons del Llibre sant.

Jesús va ordenar, a Joan 5:39: “Examineu les Escriptures”, no com a una opció, ho va establir com un manament que no podem deixar d’obeir.

Pere ens diu, a 1Pere 1:11 que els profetes de l’antiguitat, no solament van llegir les Escriptures, van fer una treball d’estudi a fons: “...investigant qui o en quin temps els indicava l’Esperit de Crist, que era en ells, donant testimoni per endavant dels sofriments destinats a Crist i de les glòries que els seguirien”.

Una tercera característica: sinceritat

“...per veure si aquestes coses eren així” (Ft 17:11d).

Els no buscaven arguments per defensar la seva posició, buscaven conèixer el que deia la Paraula de Déu; i això ens recorda que el nostre examen diari de les Escriptures ha de ser sincer.

Si som sincers, anirem a les Escriptures a escoltar la veu de Déu. Voldrem entendre bé el text, i aprofundir en el seu significat per no errar en les nostres conclusions, ja que el que volem és agradar Déu, fer tot allò que és la seva voluntat: senzillament això.

Ser sincers vol dir que hem de mantenir fermes les nostres conviccions bíbliques, que són el resultat del nostre examen atent de les Escriptures. No podem negar-les, ni amagar-les, ni negligir-les per quedar bé, per no assumir posicions “intransigents”, com se’ns pot acusar.

Però ser sincers també vol dir que hem d’estar disposats a corregir i canviar tot allò que creguem

o practiquem si descobrim que no està d'acord amb les Escriptures, Ja que la nostra noblesa cristiana ens ho reclama. No hem de canviar res que no veiem clarament a la llum de les Escriptures, després d'un seriós, profund i pietós estudi del Llibre sant; això seria negligència i infidelitat al Senyor. Però no hem de mantenir res que quedi clarament evidenciat per les Escriptures que no és bíblic, d'altra manera establim les nostres tradicions per sobre de la Paraula de Déu.

Una lectura amb implicacions personals

La lectura diària de les Sagrades Escriptures és una responsabilitat de tot cristià i cristiana. És cert que el text que hem estat considerant parla de com va actuar un grup de persones abans de ser cristians, però això no deixa de ser una actuació exemplar. Per això ho complementarem amb l'exemple de dos creients de l'Antic Testament, que van evidenciar les mateixes característiques que hem vist, en la seva lectura personal de les Escriptures.

L'exemple del rei Josies

“I s'esdevingué, quan el rei escoltà les paraules del llibre de la Llei, que s'esquinçà els vestits” (2Re 22:11).

El rei Josies va llegir el llibre de la Llei com els de Berea van llegir les Escriptures, amb tota atenció i disposició, examinant a fons el que deien, i amb sinceritat, ja que en adornar-se que no havien fet el que Déu havia manat en la seva Paraula immediatament va mostrar penediment, va cercar Déu

en pregària i va fer els canvis que calia per obeir en tot el que deia el llibre de la Llei.

La lectura personal de Josies de la Paraula de Déu va canviar la seva vida, i va canviar la vida del poble de Déu en un temps d'apostasia. Va ser una lectura responsable, i va ser el que va fer que passés a la història com un rei de Judà exemplar.

L'exemple de Daniel

“...jo, Daniel, vaig entendre pels llibres... la paraula de Jahveh fou revelada al profeta Jeremies” (Dn 9:2).

Daniel és un altre creient de l'Antic Testament que ens és un exemple de lector de les Escripures. Ell es va aconseguir còpies dels llibres de les Escripures que pogué, i entre ells hi havia el llibre del profeta Jeremies. Les paraules del capítol 9 de Daniel ens mostren com llegia els llibres de les Escripures que tenia, i veiem que ho va fer igual com aquells de Berea. Amb tota disposició estava llegint atentament quan, en el seu estudi aprofundit, es va adonar que el temps de les desolacions de Jerusalem estava arribant a la seva fi, com Déu ho havia profetitzat per mitjà de Jeremies.

Tot i ser un home que havia evidenciat la seva espiritualitat al llarg de tota la seva vida, no per això la Paraula de Déu va deixar d'incidir profundament en ell. En la seva sinceritat, es va veure com a part del poble de Déu, i com a tal responsable de la situació espiritual que els havia portat a la dispersió, i va demanar el compliment de la promesa de restauració.

El que no havia acabat d'entendre, Déu li ho va fer entendre en resposta a la seva pregària, pel seu àngel Gabriel.

Conclusió

Ara cal que ens presentem al Senyor per incorporar l'exemple que hem vist en els altres a la nostra pròpia vida.

Els cristians veritables no podem tenir una actuació inferior a la d'aquells jueus de Berea vers la Paraula de Déu. Però el cert és que sovint es fa difícil de veure en la pràctica cristiana les característiques de noblesa que ells van evidenciar: atenció, examen diari i sinceritat. Moltes vegades algunes de les nostres "creences" són "tradicions", i no el resultat del nostre estudi sincer i seriós de la santa Paraula de Déu. Tenim dificultats per corregir els nostres errors doctrinals i pràctics, i som massa ràpids per deixar de banda el que creiem davant les influències i pressions.

Diguem prou, i seguim el sant exemple dels de Berea, i el de Josies i Daniel. Amén.

LA UTILITAT PRÀCTICA DE
LA BÍBLIA

2TIMOTEU 3:15-17

Aquestes paraules de l'epístola de Pau a Timoteu són molt conegudes entre els cristians bíblics, ja que enuncien una de les doctrines bàsiques de la fe cristiana: que la Bíblia és la Paraula de Déu, sense cap error ni contradicció.

Però de vegades oblidem que Pau no va escriure aquestes paraules a un nou convertit, sinó a un obrer cristià experimentat, que treballava esforçadament en l'extensió, edificació i defensa de l'Evangeli de la gràcia de Déu. Tot i que és una veritat cristiana bàsica, el cert és que és una veritat cristiana que abasta grans profunditats, com tot allò que ve de Déu, en les que també un fidel obrer experimentat en el coneixement de la doctrina, ha de seguir aprofundint i incorporant-les a la seva vida.

Cal recordar que la tasca d'un obrer cristià és semblant a la d'un germà gran en una família, que té cura dels germans més petits i comparteix amb ells les coses que ja ha après. Timoteu havia conegut les Sagrades Escriitures des de petit, les coneixia prou bé, però havia de seguir aprofundint-hi, havia d'augmentar en saviesa espiritual, ja que havia de seguir experimentant els aspectes benèfics de la salvació en el redimit, i compartir-ho després amb la resta dels creients al seu càrrec, els seus germans més petits.

Però també són unes paraules que Pau escriu al final de la seva vida terrenal, a un creient que s'estima com a un fill. Vol el millor per a ell, i el millor que podem desitjar a un cristià és que mantingui la seva fe en la Paraula de Déu, i en el Déu de la

Paraula, i experimenti àmpliament la seva utilitat pràctica a la vida.

El principi d'utilitat

Que una cosa és útil vol dir que serveix per alguna cosa, que té alguna aplicació pràctica a la vida. Una de les maneres de veure com d'útil una persona considera una cosa és mirant on la guarda, i el seu desgast.

Si preguntem a qualsevol cristià si considera la Bíblia com una cosa útil, difícilment trobarem ningú que digui que no. Però, fem una prova: mirem si la té a mà o com està de gastada; podem tenir sorpreses. I no podem fer la prova en els altres, i no fer-nos-la a nosaltres mateixos: potser també ens sorprendrem.

Si considerem que la Bíblia és útil per a la nostra vida la llegirem sovint, l'estudiarem, recordarem les seves paraules, la relacionarem amb els esdeveniments de la vida, no la tractarem de qualsevol manera, l'estimarem, i la defensarem, sense permetre que ningú la desprestigiï ni la qüestioni. Però molts cristians tenen la seva Bíblia "aparcada" en el lloc de reunions, uns altres la deixen en una tauleta a casa fins que arriba a estar envoltada de pols, uns altres regiren tota la casa el diumenge al mati buscant-la, ja que no recorden on la van deixar quan van tornar el diumenge anterior de la reunió, etc.

Pau volia que Timoteu no oblidés mai que la Bíblia, les Sagrades Escripures, són útils, fins al

punt que són imprescindibles per poder portar una vida cristiana segons Déu. I Déu volia, en inspirar a Pau a escriure aquesta carta i en preservar-la al llarg dels segles com part de les Sagrades Escriptures, que nosaltres tampoc oblidéssim mai com són d'útils per a la nostra vida en particular.

Abasta tota l'Escriptura

Però la utilitat de l'Escriptura no queda limitada a certes parts o llibres, el que Déu ens diu per mitjà de Pau és que abasta tota l'Escriptura: tota l'Escriptura... és útil.

El principi d'utilitat està lligat a la inspiració, pel que fa a l'Escriptura. Encara que molts anomenats actualment "cristians" han oblidat, o fins i tot neguen aquesta veritat, Pau va recordar a Timoteu que "*tota l'Escriptura és inspirada per Déu*". Hem de recuperar la doctrina bíblica de la Inspiració, per recuperar els beneficis de la seva utilitat en les nostres vides. Molts la neguen, uns altres la qüestionen o limiten, i uns altres la creuen però no se la creuen, o sigui, queda a nivell mental sense gaire concreció pràctica.

Quan Pau va fer servir el mot "inspirada", féu servir un mot que no trobem en cap altra lloc del Nou Testament, i que vol dir que ha estat "respirada" per Déu. S'ha generat en Déu i d'ell ens ha vingut, amb tota la seva perfecció i santedat; per això, tot i que va ser escrita per homes, homes escollits, no pot anomenar-se d'altra manera que "de Déu". Els escriptors escollits no van actuar pel

seu compte, van ser impulsats i dirigits a l'hora d'escriure per l'Esperit Sant (2Pe 1:21).

Alguns defensen que la inspiració de l'Escriptura va ser parcial o relativa; però Pau va escriure, portat per l'Esperit Sant, que "*tota l'Escriptura és inspirada per Déu*". "Tota" és un mot que presenta l'Escriptura com una unitat indissoluble, però que a la vegada identifica a cada una de les parts d'aquest "tot". Podríem dir que "el tot, i cada una de las parts d'aquest tot de les Escriptures, és inspirat, respirat, per Déu". Això vol dir que tots els llibres són inspirats, també Levític i Apocalipsi; que totes les seves paraules són inspirades, fins i tots les "is"; és més, Jesús mateix va parlar dels signes que incorporaven les lletres, les iotes i les titlles (Mt 5:18). El que hem dit s'enuncia teològicament amb l'expressió "inspiració plenària i verbal de les Sagrades Escriptures".

Però estem en una època en la que ens estan canviant el text de la "*tota l'Escriptura és inspirada per Déu*". Noves versions que treuen paraules, fins i tot versicles, i a la vegada n'incorporen uns altres. Noves versions que es basen sobre el principi que diu el que l'important és el que volen dir les paraules o les idees que hi ha darrera, i no tan les paraules mateixes. Noves versions que limiten el nombre de mots que es poden fer servir en la traducció, per fer-la més comprensible. Però, creu aquesta gent anomenada "cristiana" que "*tota l'Escriptura és inspirada per Déu*"?

Si "*tota l'Escriptura és inspirada per Déu*", el ma-

teix Déu que va fer l'obra sobrenatural de revelar-la i d'inspirar-la, no la preservaria al llarg dels segles, en la vida de l'església dels redimits? La inspiració de l'Escriptura exigeix la preservació del seu text a través de cada generació de renascuts, i això no encaixa amb la pretensió actual d'oferir-nos un text canviat, alternatiu al que hem rebut a través dels segles, i del qual es van traduir les nostres antigues versions.

Sí, tota l'Escriptura, ja que ha estat inspirada per Déu, ens és útil com a cristians, sense limitacions ni reserves.

Detall de la seva utilitat

La seva utilitat està relacionada amb els propòsits per als quals hem estat "salvats per gràcia": *"ser conformats a la imatge del seu Fill"*. Aquesta tasca la porta a terme l'Esperit Sant a través de la Paraula, aplicant-nos els beneficis de l'obra de la Creu. I en aquesta tasca l'Esperit fa servir la Paraula com una espasa de dos talls (He 4:12), penetrant en nosaltres fins allà on ningú més pot penetrar per realitzar aquesta conformació a Crist. L'Escriptura inspirada per Déu, tota ella, és útil per conformar-nos a la imatge de Crist, i si no experimentem això, no estem experimentant la seva utilitat.

És útil per ensenyar

La manera en què Pau presenta el potencial de tota l'Escriptura, indica que si no obra això en les

nostres vides no és perquè no té la suficient capacitat, sinó que la responsabilitat és nostra, perquè no la deixem actuar.

En primer lloc hem de deixar que ens ensenyi; i això implica que ens cal reconèixer: (1) la pròpia *ignorància*, que inclou desconeixement, però també un coneixement parcial o imperfecte; (2) que *puc estar equivocad*, cosa que únicament puc conèixer si permeto l'acció il·luminadora de la Paraula en mi; (3) que no puc deixar de *dependre de Déu*.

El no fer-ho, en el millor dels casos evidencia la meva manca de coneixement: “I si algú es pensa que sap alguna cosa, encara no ha conegut res com s’ha de conèixer” (1Co 8:2).

Jesús va deixar dit que l’Esperit Sant portaria a terme aquesta acció en nosaltres: “l’Encoratjador... us ensenyarà totes les coses” ... “us guiarà a tota la veritat” (Jn 14:26; 16:13).

És útil per redargüir

El mot “redargüir” prové del mateix que es fa servir a Jn 16:8 per parlar de l’acció de l’Esperit Sant sobre el món incrèdul; i queda il·lustrat per Jaume en les següents paraules: “un home que contempla la seva fesomia natural en un mirall” (Jm 1:23). L’ensenyament que proporciona la Paraula té una acció capaç de redargüir en la nostra vida, que hem de permetre i rebre amb goig. És Déu qui ens prova i ens dóna el seu diagnòstic encertat, davant la nostra més íntima necessitat.

David és un bon exemple, de com cal reaccionar davant l’acció de redargüir de Déu: “Els judicis

de Jahveh són veritat, tots alhora són justos; més desitjables que l'or, i més que l'or refinat; són més dolços que la mel que regalima de la bresca. També, el teu servent és advertit per ells: en guardar-los hi ha una gran recompensa. ¿Qui pot discernir els propis errors? Deslliura'm dels que s'amaguen. També dels arrogants, guarda el teu servent, que no em dominin: llavors seré íntegre i seré deslliurat d'una gran transgressió" (Ps 19:9-13).

És útil per corregir

La acció de Déu, per mitjà de la seva Paraula, no es queda mostrant-nos el que està malament, sense indicar-nos el que hem de fer per resoldre la situació. Si ho permeto, corregeix el camí equivocat que he pres, i em dirigeix en el camí de la voluntat de Déu.

El llibre dels Proverbis està ple d'exhortacions i comentaris sobre els beneficis de la correcció. De que ens aprofita rebre l'ensenyament i la redargució de la Paraula si no acceptem la seva correcció? La correcció és una prova que Déu ens considera els seus fills (Pr 3:11), i ens situarà en el camí de la vida (Pr 10:17).

És útil per instruir en la justícia

Tot això per finalment poder ser educats com a nens, sota la disciplina de Déu, sense resistències. Les accions anteriors són preparatòries, i ens permeten arribar a aprendre a viure en rectitud davant Déu, enmig dels homes. Aleshores l'Esperit pot anar formant en nosaltres la imatge del Fill,

i nosaltres podem experimentar el govern de la ment de Crist (1Co 2:16b).

El procés presentat forma part de la formació bàsica d'un cristià en els aspectes doctrinals i pràctics. Això fa que "adornem" la doctrina de Déu, com diu Pau (Tt 2:10).

Si l'acceptació de la doctrina de la inspiració plenària i verbal de les Sagrades Escripures és bàsica per a tot cristià, l'experimentació de la seva utilitat pràctica és imprescindible per poder servir al Senyor. Amb tot, el procés del versicle 16 han de ser una constant en la nostra vida cristiana, i no una etapa inicial superada i oblidada.

"A fi que l'home de Déu..."

Un cop hem conegut la utilitat de "tota l'Es-critura" en els quatre punts bàsics ja considerats, el cristià es troba "*preparat per a tota obra bona*".

L'expressió "home de Déu", és una expressió genèrica, no sexista, que inclou homes i dones, i que també podríem traduir com a "persona". I és que el coneixement i experimentació de les Escripures és una tasca de tot creient, i no únicament dels homes, ni menys encara únicament d'aquells que porten la direcció espiritual de l'església.

I és que els cristians hem de viure i aspirar a la perfecció. La perfecció cristiana està lligada a la doctrina de la santificació, i el mal ús que s'ha fet del mot, como el seu ús excessiu per parlar de coses molt diferents, ha fet que molts cristians tinguin

idees molts equivocades o un gran desconeixement del que vol dir “la santificació”.

La perfecció cristiana és un procés i una meta, un seguit d'experiències concretes en el camí de la maduresa cristiana, i la fi a la que caminem, que es consumarà quan estiguem davant del nostre Senyor. Les paraules de Pau, a 1Corintis 13:11, ens parlen de la perfecció que hi ha en cada etapa del creixement: “Quan jo era nen, parlava com un nen, pensava com un nen, raonava com un nen, però quan em vaig fer un home, vaig deixar les coses de nen”. Tot creient que ha experimentat la utilitat de la Paraula en la seva vida, encara que sigui un creient nou, pot esdevenir un home de Déu “complet, preparat per a tota bona obra”. El nen, com a nen, i l'adult, en tant que adult. La perfecció en l'etapa de creixement cristià en què ens trobem, ens fa perfectes per servir el Senyor.

“Preparat per a tot bona obra”

Llavors quedem a la disponibilitat del Senyor, per fer allò que vol que fem, i per no fer allò que no vol que fem. Com a cristians no podem “anar per lliure”, en tant que tenim un Senyor, i nosaltres som els seus servents. Hem d'estar disposat per quan ens cridi, i no hem de fer res que no ens encarregui; d'altra manera no estem fent l'obra de Déu.

L'obra que hem de dur a terme la determina el Senyor, no l'escollim nosaltres, ni la podem rebutjar per no considerar-la apropiada per a nosaltres, o massa poc important, o massa important. Tot el

que Déu ens encarrega és important, i estem capacitats per dur-ho a terme amb l'ajut de l'Esperit Sant, en la nova criatura. De la mateixa manera, no estem capacitats per fer allò que el Senyor no ens ha encarregat, per molta preparació que tinguem.

L'èmfasi no es troba en la seva "importància", ja que tota obra és important en el compliment de la voluntat de Déu, i tota exigeix "la perfecció" per part nostra.

Conclusió

La millor conclusió és tornat a llegir el nostre text base, repetint les seves paraules com una confessió de fe viva, i presentant-nos a l'Esperit Sant perquè porti a terme la seva bona obra en la nostra vida.

Creguem, testifiquen i defenguem la inspiració de tota l'Escriptura, plenàriament i verbalment, i la seva preservació al llarg dels segles en els Textos fidels, traduïts en versions fidels. Rebutgem les alternatives. Però també creguem, testifiquen i defenguem la utilitat de tota l'Escriptura per fer-nos homes de Déu complets, preparats per a tota obra bona.

UN EXEMPLE D'UNA MALA
COMPRENSIÓ

JOAN 21:19-23

Aquest últim capítol el dedicarem a considerar el perill d'una mala comprensió de la Paraula de Déu, i per això ens centrarem en l'exemple que trobem en els mots dels versicles 22 i 23, del capítol 21 de l'Evangeli segons Joan.

El Senyor Jesús havia estat parlant amb Pere. És la primera conversa privada entre ells dos que coneixem, des que Jesús va ressuscitar d'entre els morts. Jesús van donar l'oportunitat a Pere d'expressar el seu penediment per haver negat al seu Mestre tres vegades davant els servents del gran sacerdot; i de canviar cada una de les negacions, per una confessió d'amor. El penediment, i la restauració va permetre a Pere rebre l'encàrrec de tenir cura pastoral dels seus germans.

Tot seguit Jesús li diu a Pere que el segueixi, un mot que relacionat amb les paraules anteriors volen ser una invitació a seguir Jesús fins a la mort, en un servei fidel i dedicat; però també podria indicar, a més, la senzilla invitació perquè Pere se n'anés amb Jesús en aquell moment.

Mentre Pere caminava amb Jesús, s'adonà que els seguia "el deixeble que Jesús estimava, el mateix que en el sopar s'havia reclinat sobre el seu pit i li digué: Senyor, qui és el qui et lliura?". Era l'apòstol Joan, l'escriptor d'aquest Evangeli, i un d'aquells tres que formaven el cercle íntim de Jesús: Pere, Joan i Jaume (Mt 17:1). Joan no s'atrevia a aplegar-se amb ells, que estaven conversant, però no volia estar lluny del seu Senyor i Mestre.

És en aquest context que Pere li pregunta a

Jesús: “Senyor, i aquest què?”. No va ser una pregunta que agradés a Jesús, incloure una tercera persona quan hem estat invitats a prendre una decisió sembla una manera de deixar l’assumpte pendent. El centre de la resposta de Jesús a Pere són les paraules “a tu què”, ja que a continuació li tornar a dir: “Tu segueix-me”.

El perill d’aïllar unes paraules

Un dels perills, quan llegim la Paraula de Déu, és aïllar unes paraules del context en què van ser dites o escrites. Certes Bíblies poden induir a això, quan destaquen unes paraules sobre unes altres en introduir els títols en negreta dins del text o quan fan servir tinta vermella per indicar les paraules que van ser pronunciades directament pel Crist. Tota l’Escriptura és inspirada per Déu i té la mateixa autoritat, el que Crist va dir no és més inspirat que el que Pau va dir sota l’impuls de l’Esperit Sant.

Els deixebles van aïllar les paraules que Jesús va dir a Pere, i van arribar a falses conclusions. Una conclusió equivocada que es va escampar entre els germans, i que els va portar a creure que el Senyor havia promès a Joan que no moriria. Si aquest “rumor” s’hagués mantingut fins a la mort de Joan, que encara que molt gran, va morir, podia haver portar a afirmar que Jesús havia mentit, una conclusió molt perillosa.

La interpretació per sobre les paraules

Però aquest fet ens presenta un altre perill,

ja que els deixebles van substituir les mateixes paraules de Jesús per a la interpretació que ells mateixos en van fer: “es va escampar el rumor entre els germans, que aquell deixeble no moriria”.

Alguns van saber les paraules que Jesús va dir, juntament amb la interpretació que es va donar entre els germans; però uns altres únicament van rebre la interpretació. El cert és que molts estaven convençuts que Jesús havia promès que Joan no moriria fins la seva segona vinguda.

De vegades la nostra lectura del text bíblic és esbiaixada, ja que no deixem parlar el text, sinó que incorporem automàticament una interpretació determinada a certes paraules i expressions. Un exemple d'això és l'efecte d'un himne que diu: “Cristo es el lirio del Valle de las flores, Él es la Rosa blanca y pura de Sarón”, fent servir les paraules de Càntic dels Càntics 2:1. Molts interpreten quan llegeixen el text bíblic que les figures del lliri i la rosa representen a Crist. Però de fet, el text bíblic el que diu és que és “l'amiga” la que es presenta com la rosa i com el lliri, i que l'estimat li respon que si ella és un lliri, una planta molt senzilla, és un lliri entre espines.

Sempre hem de deixar parlar al text bíblic, per si ens cal revisar alguna interpretació “tradicional”, d'altra manera la “tradicció” esdevé una “traicció” a la Paraula que volem preservar. Entre aquells primers cristians la “tradicció” del que Jesús havia dit de Joan, que Joan anomena “rumor”, va substituir

el significat de les mateixes paraules; portant a dir que Jesús havia afirmat el que no havia dit.

L'aclariment apostòlic

Va haver de ser el mateix implicat, Joan, qui sota la direcció de l'Esperit Sant recollís les paraules de Jesús, i aclarís aquella interpretació equivocada. Cal recordar que Joan va ser l'últim evangelista que va escriure el seu relat de la vida de Crist, i que ho va fer cap a finals del segle I.

Joan afirmà clarament que Jesús *“no li digué que no moriria”*. El rumor-interpretació que es va donar a les paraules de Jesús no es fonamentava en les mateixes paraules que aquest havia dit a Pere.

Joan considera, sota inspiració divina, que la citació textual de les paraules de Jesús eren suficients per desfer l'error, i establir la veritable interpretació. Les paraules de Jesús van ser: *“Si vull que ell es quedi fins que jo vingui, a tu què?”*.

En primer lloc havien de recuperar el context en què van ser dites. No van ser una paraules que Jesús digué a Joan, les va dir a Pere. No era una revelació que Jesús va donar a Pere, van ser una paraules que li va dir per indicar-li que estava fugint d'estudi, que el que havia de fer era seguir-lo, i no preocupar-se dels propòsits que el Senyor tenia per a Joan.

En segon lloc, les paraules de Jesús no van ser una afirmació, expressen una opció que no necessàriament s'havia d'esdevenir: *“Si vull”*. El que va dir Jesús és que no era cosa de Pere el

plans que tenia per a Joan. Pere s'havia de preocupar pels plans que el Senyor tenia per a ell, i que li havia revelat en aquella conversa privada, i d'acceptar-los agraït.

Un altre exemple a les Epístoles

En la segona epístola de Pau a Timoteu trobem un altre exemple d'una mala interpretació i els seus resultats. En el capítol segon parla d'Himeneu i Filet, i que aquests afirmaven que “la resurrecció ja ha tingut lloc” (2:18).

Aquesta “xerrameca profana”, aquesta “paraula que rosega com la gangrena”, aquest “malencert respecte a la veritat”, que estava capgirant la fe d'alguns, era deguda a una mala interpretació de certes afirmacions apostòliques, que havien esdevingut una heretgia.

Pau, com la resta dels apòstols, ensenyava que Crist havia ressuscitat d'entre els morts, i que això havia succeït com a part de l'obra salvadora, per a la nostra justificació (Rm 6:9; 4:25). Els creients havien participat en la seva mort i resurrecció, i això exigia que caminessin cercant les coses de dalt: “Per tant, si vau ressuscitar amb Crist, cerqueu les coses de dalt, on és el Crist assegut a la dreta de Déu” (Col 3:1-3).

Himeneu i Filet havien interpretat erròniament els ensenyaments apostòlics i les epístoles de Pau, no tenien en compte que hi havia una clara promesa de resurrecció física i d'una vida futura en els cels.

Conclusió

Hem de tenir en compte, quan llegim les Escriptures, que podem interpretar-les malament. Això ens ha de portar a fer una lectura atenta i acurada, i a no oblidar mai que ens cal la il·luminació de l'Esperit Sant per evitar caure en l'error.

No hem d'espiritualitzar les paraules, no hem de llegir les paraules amb una interpretació pre-establerta

ALTRES TÍTOLS

Col·lecció Estudi bíblic

El Sacerdoci cristià

Col·lecció Papers d'Església

L'organització de l'Església segons el Nou
Testament

Col·lecció Edificació Cristiana

No és aquí, perquè ha ressuscitat
Fidelitat al llarg dels anys

Col·lecció Quaderns de fonament

Bíblies sense notes ni comentaris
La Santíssima Trinitat

Col·lecció Scriptura

La Traducció Interconfessional de la Bíblia en
català: Una anàlisi crítica
Van llegir en el Llibre

*Col·lecció Guiatges per llegir les Santes
Escriptures*

Epístoles als Corintis
Gàlates-Efesis-Filipencs

